

ეს წყევული ნაცისტები

იოზეფ გებელსი

ნაციონალ-სოციალისტური ბიბლიოთეკა
•ბათუმი 2026•

რატომ ვართ ჩვენ ნაციონალისტები?

ჩვენ ვართ ნაციონალისტები, რადგან ერს ვხედავთ ერთადერთ გზად, რომელიც შესაძლებელს ხდის ერის ყველანაირი ძალის გაერთიანებას ჩვენი არსებობისა და იმ პირობების დასაცავად და გასაუმჯობესებლად, რომლებშიც ვცხოვრობთ.

ერი არის ხალხის ორგანული კავშირი საკუთარი სიცოცხლის დასაცავად. იყო ეროვნული ნიშნავს ამ კავშირის მხარდაჭერას სიტყვითა და საქმით. ეროვნულობა არ უკავშირდება არც მმართველობის ფორმას და არც სიმბოლოს. ეს არის საგნების და არა ფორმების მხარდაჭერა. ფორმები შეიძლება შეიცვალოს, შინაარსი კი უცვლელი რჩება. თუ ფორმა და შინაარსი ემთხვევა ერთმანეთს, ნაციონალისტი ორივეს მხარს უჭერს. თუ ისინი ეწინააღმდეგება ერთმანეთს, ნაციონალისტი იბრძვის შინაარსისთვის ფორმის წინააღმდეგ. არ შეიძლება სიმბოლოს შინაარსზე მაღლა დაყენება. როდესაც ეს ხდება, ბრძოლა არასწორ ველზე გადადის და ძალა ფორმალიზმში იკარგება, ისევე, როგორც ნაციონალიზმის რეალური მიზანი — ერი.

ზუსტად ასეა დღეს საქმე გერმანიაში. ნაციონალიზმი გადაიქცა ბურჟუაზიულ პატრიოტიზმად და მისი დამცველები ქარის წისქვილებს ებრძვიან. ერთი ამბობს „გერმანიას“ და გულისხმობს მონარქიას. მეორე თავისუფლებას ქადაგებს და გულისხმობს შავ-თეთრ-წითელს (გერმანიის დროშის ფერებს). იქნებოდა კი დღეს ჩვენი მდგომარეობა განსხვავებული, რესპუბლიკა მონარქიით რომ შეგვეცვალა და შავ-თეთრ-წითელი დროშა აგვეფრიალებინა? რეალურად კოლონიას უბრალოდ სხვა შპალერი ექნებოდა, მაგრამ მისი ბუნება, მისი შინაარსი, მაინც იგივე დარჩებოდა. მეტიც — უარესი იქნებოდა, რადგან ფასადი, რომელიც ამ რეალობას ფარავს, ანეიტრალებს იმ ძალებს, რომლებიც დღეს მონობის წინააღმდეგ იბრძვიან.

სურათის განმარტება: შეკრული ნაცისტი უყურებს, როგორ ამცირებს ებრაელი, რომელსაც ხელში უჭირავს "Berliner Tageblatt" (გაზეთი, რომელსაც ნაცისტები ებრაულ გამოცემად მიიჩნევდნენ), ვერსალის ხელშეკრულებით ჯაჭვებში მოქცეულ გერმანიას. ებრაელი, სავარაუდოდ, ჟურნალისტია, რადგან კალმით აბინძურებს გერმანიას. მას ეხმარება შავი ფრანგი კოლონიელი ჯარისკაცი და პოლიციელი. პოლიციელი, ალბათ, პოლონელია (რადგან გერმანიამ ვერსალის ხელშეკრულების შედეგად ტერიტორია დაკარგა პოლონეთის სასარგებლოდ).

ბურჟუაზიული პატრიოტიზმი კლასის პრივილეგიაა. სწორედ ეს არის მისი დაცემის ნამდვილი მიზეზი. როდესაც 30 მილიონი ადამიანი რაღაცის მომხრეა და 30 მილიონი ადამიანი ამის წინააღმდეგი, ძალები ბალანსდება და არაფერი არ ხდება. ასეა ჩვენთანაც. ჩვენ მსოფლიო პარიანები ვართ არა იმიტომ, რომ წინააღმდეგობის გაწევის გამბედაობა არ გვაქვს, არამედ იმიტომ, რომ მთელი ჩვენი ეროვნული ენერგია იხარჯება მემარჯვენეებსა და მემარცხენეებს შორის დაუსრულებელ და უნაყოფო დაპირისპირებაში. ჩვენი გზა მხოლოდ დადმასვლით მიდის და უკვე

დღესაც შეგიძლია იწინასწარმეტყველო, როდის ჩავვარდებით უფსკრულში.

ნაციონალიზმი უფრო ფართო ხედვაა, ვიდრე ინტერნაციონალიზმი. ის ხედავს საგნებს ისეთებს, როგორებიც არიან. მხოლოდ მას შეუძლია სხვების პატივისცემა, ვინც საკუთარ თავს სცემს პატივს. თუ მე, როგორც გერმანელი ნაციონალისტი, მხარს ვუჭერ გერმანიას, როგორ შეიძლება ამით ვუპირისპირდებოდე ფრანგ ნაციონალისტს, რომელიც მხარს უჭერს საფრანგეთს? მხოლოდ და მხოლოდ მაშინ, როდესაც ეს მხარდაჭერა სასიცოცხლოდ ეჯახება ერთმანეთს, მაშინ იწყება ძალაუფლებრივიპოლიტიკური ბრძოლა. ინტერნაციონალიზმს ამ რეალობის შეცვლა არ შეუძლია. მისი მცდელობები სრულიად ფლავდება და მაშინაც კი, როცა ფაქტები თითქოს მის სასარგებლოდ მეტყველებს, ბუნება, სისხლი, სიცოცხლის ნება და არსებობისთვის ბრძოლა ამ მძიმე მიწაზე სრულიად ამხელს მის “ლამაზ” თეორიათა სიცრულს.

ბურჟუაზიული პატრიოტიზმის ცოდვა იყო კონკრეტული ეკონომიკური ფორმის ეროვნულ იდეასთან აღრევა. მან ერთმანეთთან დააკავშირა ორი სრულიად განსხვავებული რამ. ეკონომიკური ფორმები, რამდენად მყარიც არ უნდა ჩანდეს, ცვალებადია, ეროვნული კი მარადიული. თუ მარადიულს დროებითთან აურევ, მარადიული აუცილებლად დაინგრევა მაშინ, როდესაც დროებითი დაინგრევა. ეს იყო ლიბერალური საზოგადოების ნგრევის ნამდვილი მიზეზი. ის ეფუძნებოდა არა მარადიულს, არამედ დროებითს და როდესაც დროებითი დაეცა, მან მარადიულიც თან ჩაიყოლა მასთან ერთად. დღეს ეს მხოლოდ გამართლებაა იმ სისტემისთვის, რომელიც მზარდ ეკონომიკურ სიღატაკეს წარმოშობს. სწორედ ამიტომ საერთაშორისო ებრაელობა ორგანიზებას უწყევს პროლეტარული ძალების ბრძოლას ორივე ძალის — ეკონომიკისა და ერის — წინააღმდეგ, რათა დაამარცხოს ისინი.

ამ გადმოსახედიდან ახალგაზრდა ნაციონალიზმი თავის აბსოლუტურ მოთხოვნას აყალიბებს. ერისადმი რწმენა ყველას საქმეა და არასოდეს მხოლოდ ჯგუფის, კლასის ან ეკონომიკური გუნდის. მარადიული უნდა გაიმიჯნოს დროებითისგან. დამპალი ეკონომიკური სისტემის

შენარჩუნებას არაფერი აქვს საერთო ნაციონალიზმთან, რომელიც სამშობლოს მხარდაჭერაა. მე შემიძლია მიყვარდეს გერმანია და მძულდეს კაპიტალიზმი. არა მხოლოდ შემიძლია, არამედ ვალდებულიც ვარ. მხოლოდ ექსპლუატაციის სისტემის განადგურება ატარებს ჩვენი ხალხის აღორძინების ბირთვს.

ჩვენ ვართ ნაციონალისტები, რადგან როგორც გერმანელებს, ჩვენ გვიყვარს გერმანია. რადგან გვიყვარს გერმანია, გვინდა მისი შენარჩუნება და ბრძოლა მათ წინააღმდეგ, ვისაც მისი განადგურება სურს. თუ კომუნისტი გაჰყვირის: „ძირს ნაციონალიზმი!“, ის გულისხმობს იმ ფარისევლურ ბურჟუაზიულ პატრიოტიზმს, რომელიც ეკონომიკას მხოლოდ მონობის სისტემად აღიქვამს. თუ მემარცხენე ადამიანს ავუხსნით, რომ ნაციონალიზმსა და კაპიტალიზმს — ანუ სამშობლოს სიყვარულსა და მისი რესურსების ბოროტად გამოყენებას — ერთმანეთთან არაფერი აქვთ საერთო, უფრო მეტიც, რომ ისინი ცეცხლსა და წყალს ჰგვანან, მაშინ ის, როგორც სოციალისტი, მოვა ერის სიყვარულამდე, რომლის დაპყრობაც თვითონვე სურს.

ეს არის ჩვენი ნამდვილი ამოცანა, როგორც ნაციონალ-სოციალისტებისა. ჩვენ პირველებმა დავინახეთ ეს კავშირები და პირველებმა დავიწყეთ ბრძოლა. რადგანაც ჩვენ სოციალისტები ვართ, ჩვენ შევიგრძენით ერის უდიდესი კურთხევები და რადგანაც ჩვენ ნაციონალისტები ვართ, გვინდა ხელი შევუწყოთ სოციალისტურ სამართლიანობას ახალ გერმანიაში.

ახალგაზრდა სამშობლო აღდგება მაშინ, როცა სოციალისტური ფრონტი მტკიცე იქნება.

სოციალიზმი რეალობად იქცევა მაშინ, როცა სამშობლო თავისუფალი იქნება.

რატომ ვართ ჩვენ სოციალისტები?

ჩვენ ვართ სოციალისტები, რადგან სოციალიზმში — ანუ ყველა მოქალაქის გაერთიანებაში — ვხედავთ ერთადერთ შანსს ჩვენი რასობრივი მემკვიდრეობის შესანარჩუნებლად, პოლიტიკური თავისუფლების დასაბრუნებლად და გერმანული სახელმწიფოს განახლებისთვის. სოციალიზმი არის მუშათა კლასის განთავისუფლების დოქტრინა. იგი ხელს უწყობს მეოთხე კლასის აღმავლობას და მის ჩართვას ჩვენი ქვეყნის პოლიტიკურ ორგანიზმში და განუყოფლად არის დაკავშირებული არსებული მონობის დამსხვრევასა და გერმანული თავისუფლების აღდგენასთან. შესაბამისად, სოციალიზმი არ არის მხოლოდ ჩაგრული კლასის საქმე; იგი ყველას საქმეა, რადგან გერმანელი ხალხის მონობიდან გათავისუფლება თანამედროვე პოლიტიკის მიზანია. სოციალიზმი თავის ჭეშმარიტ სახეს მხოლოდ მაშინ იძენს, როდესაც სრულ საბრძოლო ძმობას ქმნის ახლად გაღვიძებული ნაციონალიზმის წინმსწრაფ ძალებთან. ნაციონალიზმის გარეშე იგი არაფერია — მოჩვენება, უბრალო თეორია, ჰაერში აგებული სასახლე, წიგნი. მასთან ერთად კი არის ყველაფერი — მომავალი, თავისუფლება, მამული!

ლიბერალური აზროვნების ცოდვა იყო სოციალიზმის ერის მშენებლობის ძალების უგულვებელყოფა, რის შედეგადაც მისმა ძალებმა ანტიეროვნული მიმართულებები მიიღო. მარქსიზმის ცოდვა კი იყო სოციალიზმის დაყვანა ხელფასისა და კუჭის საკითხამდე და მისი დაპირისპირება სახელმწიფოსა და მის ეროვნულ იდენტობასთან. ამ ორი ფაქტის გააზრება მიგვიყვანს სოციალიზმის ახალ გაგებამდე, რომელიც თავის ბუნებას ხედავს როგორც ეროვნულს, სახელმწიფოს შემქმნელს, განმათავისუფლებელსა და შემოქმედებითს.

ბურჟუაზია ისტორიული სცენის დატოვების ზღვარზეა. მის ადგილს დაიკავენ პროდუქტიული მუშების კლასი — მუშათა კლასი, რომელიც დღემდე ჩაგრული იყო. იგი იწყებს თავისი პოლიტიკური მისიის შესრულებას. იგი ჩართულია მძიმე და მწარე ბრძოლაში პოლიტიკური ძალაუფლებისთვის, რადგან ისწრაფვის ეროვნული ორგანიზმის ნაწილად ქცევისკენ. ბრძოლა ეკონომიკურ სფეროში დაიწყო და პოლიტიკურში

დასრულდება. საქმე არ არის მხოლოდ ხელფასებში, არც მხოლოდ დღიური სამუშაო საათების რაოდენობაში (თუმცა არასოდეს უნდა დაგვავიწყდეს, რომ ეს სოციალისტური პლატფორმის არსებითი, შესაძლოა ყველაზე მნიშვნელოვანი ნაწილებია), არამედ უფრო მეტად იმაში, რომ ძლიერი და პასუხისმგებელი კლასი ჩაერთოს სახელმწიფოში, რომელიც შესაძლოა მომავალში ჩვენი ქვეყნის პოლიტიკაში დომინანტ ძალადაც კი იქცეს. ბურჟუაზიას არ სურს მუშათა კლასის ძალის აღიარება. მარქსიზმმა იგი ისეთ კორსეტში ჩასვა, რომელიც მას დალუპავს. მაშინ, როცა მუშათა კლასი მარქსისტულ ფრონტში თანდათან იშლება და სისხლს ღვრის, ბურჟუაზია და მარქსიზმი კაპიტალიზმის საერთო ხაზებზე შეთანხმდნენ და დღეს თავიანთ ამოცანად მის დაცვასა და შენარჩუნებას ხედავენ, რასაც ხშირად ფარულად აკეთებენ.

ჩვენ ვართ სოციალისტები, რადგან სოციალურ საკითხს ვხედავთ როგორც აუცილებლობისა და სამართლიანობის საკითხს ჩვენი ხალხის სახელმწიფოს თვით არსებობისთვის და არა როგორც იაფი სიბრაულის ან დამამცირებელი სენტიმენტალიზმის საგანს. მუშას ეკუთვნის ისეთი ცხოვრების დონე, რომელიც შეესაბამება მის წარმოებულს. ჩვენ არ ვაპირებთ ამ უფლების ვინმესთვის თხოვნას. მისი ჩართვა სახელმწიფო ორგანიზმში კრიტიკულად მნიშვნელოვანია არა მხოლოდ მისთვის, არამედ მთელი ერისთვის. საკითხი უფრო ფართოა, ვიდრე რვასაათიანი სამუშაო დღე. საქმეა ახალი სახელმწიფოებრივი ცნობიერების ჩამოყალიბებაში, რომელიც ყველა პროდუქტიულ მოქალაქეს მოიცავს. რადგან დღევანდელი პოლიტიკური ძალები არც მზად არიან და არც შეუძლიათ ასეთი მდგომარეობის შექმნა. სოციალიზმისთვის ბრძოლაა საჭირო. ეს არის საბრძოლო ლოზუნგი როგორც შიგნით, ასევე გარეთაც. ქვეყნის შიგნით იგი ერთდროულად მიმართულია ბურჟუაზიული პარტიებისა და მარქსიზმის წინააღმდეგ, რადგან ორივე მომავალი მუშათა სახელმწიფოს მოსისხლე მტრები არიან. ქვეყნის გარეთ იგი მიმართულია ყველა იმ ძალის წინააღმდეგ, რომლებიც ჩვენს ეროვნულ არსებობას ემუქრებიან და ამით მომავალი სოციალისტურ-ეროვნული სახელმწიფოს შექმნის შესაძლებლობასაც.

სურათის განმარტება: „მოაზროვნე მუშა მიდის ჰიტლერთან“, — ამბობს წარწერა. კომუნისტი და სოციალისტი ერთმანეთს ადანაშაულებენ მუშათა კლასის ღალატში.

სოციალიზმი შესაძლებელია მხოლოდ ისეთ სახელმწიფოში, რომელიც შიგნიდან ერთიანია და გარედან თავისუფალი. ბურჟუაზია და მარქსიზმი პასუხისმგებელნი არიან ორივე მიზნის — შიდა ერთიანობისა და საერთაშორისო თავისუფლების — მიუღწევლობაზე. რამდენადაც არ უნდა წარმოაჩინონ თავი ეროვნულად და სოციალურად, ეს ორი ძალა სოციალისტური ეროვნული სახელმწიფოს მოსისხლე მტრები არიან.

ამიტომ ორივე ჯგუფი პოლიტიკურად უნდა დავამარცხოთ. გერმანული სოციალიზმის ხაზები მკვეთრია და ჩვენი გზა ნათელია.

ჩვენ ვართ პოლიტიკური ბურჟუაზიის წინააღმდეგ და ვართ ჭეშმარიტი ნაციონალიზმის მომხრენი!

ჩვენ ვართ მარქსიზმის წინააღმდეგ, მაგრამ ვართ ჭეშმარიტი სოციალიზმის მომხრენი!

ჩვენ ვართ სოციალისტური ბუნების მქონე პირველი გერმანული ეროვნული სახელმწიფოს მხარდამჭერები!

ჩვენ ვართ გერმანიის ნაციონალ-სოციალისტური მუშათა პარტიის მხარდამჭერები!

რატომ მუშათა პარტია?

შრომა არ არის კაცობრიობის წყევლა, არამედ მისი კურთხევა. ადამიანი ადამიანად შრომის გზით ყალიბდება. შრომა მას ამაღლებს, ადიდებს და ცნობიერებას ანიჭებს, ყველა სხვა არსებაზე მაღლა აყენებს. თავისი ყველაზე ღრმა არსით იგი შემოქმედებითია, პროდუქტიული და კულტურის შემქმნელი. შრომის გარეშე არ არსებობს საკვები. საკვების გარეშე — სიცოცხლე.

მოსაზრება, თითქოს რაც უფრო ბინძურდება ადამიანის ხელები, მით უფრო დამამცირებელია შრომა, ებრაული და არა გერმანული იდეაა. როგორც ყველა სხვა სფეროში, გერმანელი პირველ რიგში კითხულობს — “როგორ-ს” და მერე კითხულობს — “რა-ს”. ეს კითხვა ნაკლებად არის იმის შესახებ თუ რა პოზიციას ვიკავებ, არამედ ეს კითხვა უფრო იმის შესახებ არის თუ რამდენად კარგად ვასრულებ იმ მოვალეობას, რომელიც ღმერთმა დამაკისრა.

ჩვენ საკუთარ თავს მუშათა პარტიას ვუწოდებთ, რადგან გვსურს სიტყვა „შრომა“ გამოვიხსნათ მისი დღევანდელი მნიშვნელობიდან და დავუბრუნოთ მისი თავდაპირველი აზრი. ყველა, ვინც ღირებულებას

ქმნის, შემოქმედია, ანუ მუშაა. ჩვენ ვუარყოფთ შრომის სახეობების ერთმანეთისგან გამიჯვნას. ჩვენი ერთადერთი საზომი ის არის, ემსახურება თუ არა შრომა მთლიანობას, ან სულ მცირე — ზიანს ხომ არ აყენებს მას. შრომა არის სამსახური. თუ ის საერთო კეთილდღეობის წინააღმდეგ მოქმედებს, მაშინ ეს სამშობლოს ღალატია.

მარქსისტული აბსურდი ამტკიცებდა, რომ მშრომელებს ათავისუფლებდა, სინამდვილეში კი აუფასურებდა თავისი წევრების შრომას და წყევლად და სირცხვილად მიიჩნევდა მას. ჩვენი მიზანი ვერ იქნება შრომის გაუქმება, არამედ მისთვის ახალი აზრისა და შინაარსის მინიჭება. მუშა კაპიტალისტურ სახელმწიფოში (და ეს მისი უდიდესი უბედურებაა) აღარ არის ცოცხალი ადამიანი, შემოქმედი, შემქმნელი.

ის იქცა მანქანად — რიცხვად, მექანიზმის ერთ უბრალო დეტალად, აზრისა და შეგნების გარეშე. იგი გაუცხოებულია იმასგან, რასაც თავად ქმნის. შრომა მისთვის მხოლოდ გადარჩენის საშუალებაა და არა გზა უმაღლესი კურთხევებისკენ; ეს მისთვის არც სიხარულია, არც საამაყო საქმე, არც კმაყოფილების ან გამხნევების წყარო და არც ხასიათის ჩამოყალიბების გზა.

ჩვენ ვართ მუშათა პარტია, რადგან მომავალ ბრძოლაში ფინანსსა და შრომას შორის ვხედავთ მეოცე საუკუნის წყობის დასაწყისსა და დასასრულს. ჩვენ ვართ შრომის მხარეს და ვართ ფინანსების წინააღმდეგ. ფული არის ლიბერალიზმის საზომი, შრომა და მიღწევა კი — სოციალისტური სახელმწიფოსი. ლიბერალი კითხულობს: „რა ხარ შენ“ სოციალისტი კითხულობს: „ვინ ხარ შენ?“ მათ შორის მთელი სამყარო დგას.

ჩვენ არ გვსურს ყველა ერთნაირი გავხადოთ. არც ის გვინდა, რომ მოსახლეობაში არსებობდეს საფეხურები — მაღალი და დაბალი, ზემოთ და ქვემოთ. მომავალი სახელმწიფოს არისტოკრატია განისაზღვრება არა ქონებითა და ფულით, არამედ მხოლოდ ადამიანის მიღწევების ხარისხით. დამსახურება მიიღწევა მსახურებით. ადამიანები განირჩევიან თავიანთი შრომის შედეგებით. ეს არის ადამიანის ხასიათისა და ღირებულების ყველაზე უტყუარი ნიშანი. სოციალიზმის პირობებში შრომის

ღირებულება განისაზღვრება მისი მნიშვნელობით სახელმწიფოსთვის, მთელი საზოგადოებისათვის. შრომა ნიშნავს ღირებულების შექმნას და არა გარიგებას. ჯარისკაცი მუშაა, როდესაც ხმაღს ატარებს ეროვნული ეკონომიკის დასაცავად. სახელმწიფო მოღვაწეც მუშაა, როდესაც ერს აძლევს ფორმასა და ნებას, რომელიც ეხმარება მას ისეთი რაღაცეების წარმოებაში, რომელიც მას სიცოცხლისა და თავისუფლებისთვის სჭირდება.

შუბლზე ნაოჭები ისეთივე შრომის ნიშანია, როგორც ძლიერი მუშტი. თეთრსაყელიან მუშაკს არ უნდა შერცხვეს სიამაყით თქვას ის, რასაც ფიზიკური მუშა ამაყად აცხადებს — რომ ის შრომობს. ამ ორ ჯგუფს შორის ურთიერთობა განსაზღვრავს მათ საერთო ბედს. არც ერთს შეუძლია არსებობა მეორის გარეშე, რადგან ორივე იმ ორგანიზმის წევრია, რომელიც მათ ერთად უნდა შეინარჩუნონ, თუ სურთ თავიანთი არსებობის უფლების დაცვა და გაფართოება.

ჩვენ საკუთარ თავს მუშათა პარტიას ვუწოდებთ, რადგან გვსურს მშრომელთა გათავისუფლება კაპიტალიზმისა და მარქსიზმის ბორკილებისგან. გერმანიის მომავლისთვის ბრძოლაში ამას ღიად ვაღიარებთ და ვიღებთ იმ ზიზღს, რომელიც ლიბერალური ბურჟუაზიისგან მოდის. ჩვენ ვიცით, რომ მათი წყევლისგან ახალ კურთხევას შევქმნით.

ღმერთმა ერებს მისცა მიწა მარცვლის მოსაყვანად. თესლი მარცვლად იქცევა, მარცვალი — პურად. ამ ყველაფრის შუამავალი არის შრომა. ვისაც შრომა სძულს, მაგრამ მის ნაყოფს იღებს ის ჰიპოკრიტია.

ეს არის ჩვენი მოძრაობის ყველაზე ღრმა აზრი: ჩვენი მოძრაობა სხვადასხვა საგნებს მათ თავდაპირველ მნიშვნელობას უბრუნებს, მიუხედავად იმისა, რომ დღეს ისინი შეიძლება იძირებოდნენ დანგრეული მსოფლმხედველობის ჭაობში.

ვინც ღირებულებას ქმნის, ის შრომობს და მუშაა. მოძრაობა, რომელსაც სურს მშრომელთა გათავისუფლება, მუშათა პარტიაა.

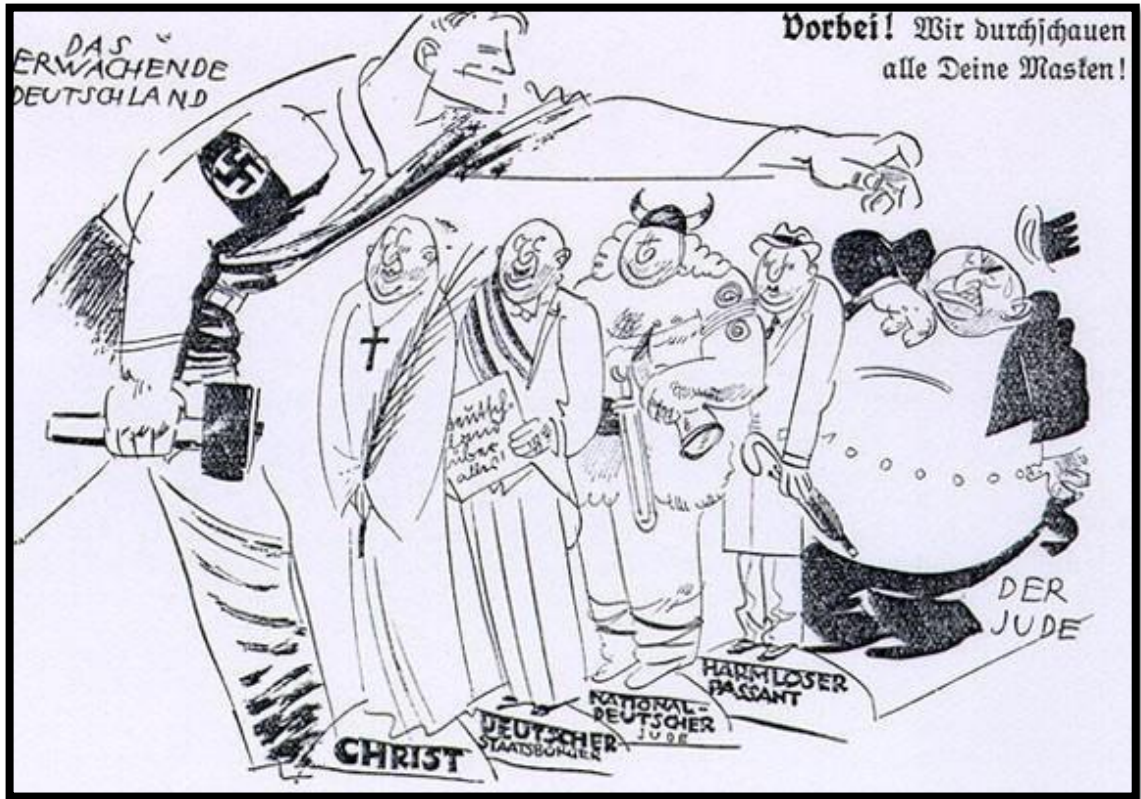
ამიტომ ჩვენ, ნაციონალ-სოციალისტები, საკუთარ თავს მუშათა პარტიას ვუწოდებთ.

და როდესაც ჩვენს გამარჯვებულ დროშებს წინ ავაფრიალებთ, ჩვენ ვიმღერებთ:

„ჩვენ ვართ სვასტიკის არმია, მაღლა ასწიეთ
წითელი დროშები! გვსურს გზა გავხსნათ
თავისუფლებისკენ გერმანელი
მშრომელთათვის!“

რატომ ვეწინააღმდეგებით ებრაელებს?

ჩვენ ვეწინააღმდეგებით ებრაელებს, რადგან ვიცავთ გერმანელი ხალხის თავისუფლებას. ებრაელი არის ჩვენი მონობის მიზეზი და ბენეფიციარი. მან ბოროტად გამოიყენა ფართო მასების სოციალური უბედურება, რათა გაღრმავებულიყო საშინელი განხეთქილება ჩვენი ხალხის მემარჯვენე და მემარცხენე ნაწილებს შორის, რათა გაეყო გერმანია ორ ნახევრად, რითიც დამალა მსოფლიო ომის წაგების ნამდვილი მიზეზი და მან შეძლო გაეყალბებინა რევოლუციის ჭეშმარიტი ბუნება.

სურათის განმარტება: წარწერა ამბობს „გამოღვიძებული გერმანია. შენ დასრულდი! ჩვენ ვხედავთ შენი ყველა ნიღბის მიღმა.“ კარიკატურაში ებრაელები გადაცმულები არიან როგორც ქრისტიანი, გერმანელი მოქალაქე, ნაციონალისტი ებრაელი და ერთი უვნებელი გამვლელი.

ებრაელს არ აქვს ინტერესი გერმანული პრობლემების გადაჭრაში. მას არ შეუძლია ჰქონდეს ასეთი ინტერესი. მისი არსებობა დამოკიდებულია იმაზე, რომ ეს საკითხი გადაუჭრელი დარჩეს. თუ გერმანელი ხალხი შექმნიდა ერთიან საზოგადოებას და დაიბრუნებდა თავის თავისუფლებას, მაშინ ებრაელისთვის აღარ იქნებოდა ადგილი. მისი ხელი ყველაზე ძლიერია, როდესაც ხალხი ცხოვრობს შიდა და საერთაშორისო მონობაში და არა მაშინ, როდესაც ხალხი თავისუფალი, შრომისმოყვარე, თვითშეგნებული და გადაწყვეტილია. ებრაელებმა გამოიწვია ჩვენი პრობლემები და ცხოვრობს მათი მეშვეობით.

სწორედ ამიტომ ვეწინააღმდეგებით ებრაელებს, როგორც ნაციონალისტები და როგორც სოციალისტები. მან გაანადგურა ჩვენი რასა, გაანადგურა ჩვენი მორალი, გაანადგურა ჩვენი ჩვეულებები და გატეხა

ჩვენი შინაგანი ძალა. მათი დამსახურებაა ის, რომ დღეს ჩვენ მსოფლიო პარიანები ვართ. ებრაელები იყვნენ კეთროვანი ხალხივით ჩვენს შორის, მანამ სანამ გერმანელები ვიყავით. როდესაც ჩვენ დავივიწყეთ ჩვენი გერმანული ბუნება, ზუსტად მაშინ გაიმარჯვა მან ჩვენზე და ჩვენს მომავალზე.

ებრაელი არის დეკომპოზიციის პლასტიკური დემონი. სადაც იპოვის ჭუჭყს და ხრწნას, იქ ჩნდება და იწყებს თავის ყასაბურ საქმეს ერებს შორის. ის იმალება ნილბის უკან და თავს წარმოაჩენს როგორც მეგობარი თავისი მსხვერპლებისთვის და იქამდე, სანამ ისინი გაანალიზებენ, ებრაელს უკვე დამსხვრეული აქვს მათი კისრები.

ებრაელი არაკრეატიულია. ის არაფერს ქმნის და მხოლოდ პროდუქტებით ვაჭრობს. ის ვაჭრობს ტანსაცმლით, სურათებით, სამკაულებით, მარცვლეულით, წამლებით, ხალხებით და სახელმწიფოებებით. ის ყველაფერი, რითიც ის ვაჭრობს, ყოველთვის როგორღაც მოპარული აქვს. როდესაც თავს ესხმის სახელმწიფოს, ის რევოლუციონერია. როგორც კი ძალაუფლებას იგდებს ხელში, ის ქადაგებს მშვიდობას და წესრიგს, რათა კომფორტულად შექამოს თავისი დაპყრობილი ტერიტორიები.

რა კავშირშია ანტისემიტიზმი სოციალიზმთან? მე კითხვას ასე დავსვამდი: რა კავშირშია ებრაელი სოციალიზმთან? სოციალიზმი შრომას უკავშირდება. როდის უნახავთ ის შრომაში, ნაცვლად გაძარცვის, ქურდობის და სხვის კისერზე ცხოვრებისა? როგორც სოციალისტები, ჩვენ ვეწინააღმდეგებით ებრაელებს, რადგან ებრაელებში ვხედავთ კაპიტალიზმის განსახიერებას და ერის საქონლის ბოროტად გამოყენებას.

რა კავშირშია ანტისემიტიზმი ნაციონალიზმთან? მე კითხვას ასე დავსვამდი: რა კავშირშია ებრაელი ნაციონალიზმთან? ნაციონალიზმი სისხლს და რასას უკავშირდება. ებრაელი არის სისხლის სიწმინდის მტერი და გამანადგურებელი, ჩვენი რასის შეგნებული მტერი. როგორც ნაციონალისტები, ჩვენ ვეწინააღმდეგებით ებრაელებს, რადგან ებრაელებში ვხედავთ ჩვენი ეროვნული ღირსების და ეროვნული თავისუფლების მარადიულ მტერს.

მაგრამ ებრაელიც ხომ ადამიანია. რა თქმა უნდა, არც ერთ ჩვენგანს ეჭვიც არ ეპარება ამაში. ჩვენ მხოლოდ იმაში გვეპარება ეჭვი, რომ ის წესიერი ადამიანია. ის ჩვენ ვერ გვეგუება. ის სხვა კანონებით ცხოვრობს. ის ფაქტი, რომ ის ადამიანია, არ არის საკმარისი მიზეზი იმისთვის, რომ მივცეთ უფლება, რომ არაადამიანურად დაგვიმონოს. ის შეიძლება იყოს ადამიანი — მაგრამ როგორი ადამიანია! თუ ვინმე სახეში გაარტყამს შენს დედას, შენ იტყვი: „მადლობა! ისიც ხომ ადამიანია?!“ ეს არ არის ადამიანი, ეს მონსტრია. და მაინც, რამდენად უარესი გაუკეთეს ებრაელებმა ჩვენს დედა გერმანიას და კვლავ უკეთესს დღესაც!

ასევე არსებობენ თეთრი ებრაელებიც. მართალია, ისინი არიან ბოროტმოქმედები ჩვენს შორის, მიუხედავად იმისა, რომ გერმანელები არიან, ისინი უზნეოდ იქცევიან საკუთარი რასობრივი და სისხლით ძმების მიმართ. მაგრამ რატომ ვუწოდებთ მათ თეთრ ებრაელებს? თქვენ იყენებთ ამ ტერმინს იმის აღსანიშნავად, რაც უმდაბლესი და საზიზღარია, ზუსტად ისევე, როგორც ჩვენ. რატომ გვეკითხებით იმას თუ რატომ ვეწინააღმდეგებით ებრაელებს, როდესაც თქვენ თვითონ, უნებლიედ, ერთ-ერთი მათგანი ხართ?

ანტისემიტიზმი არ არის ქრისტიანული. ეს ნიშნავს, რომ ქრისტიანულია ებრაელებისთვის ისეთი უფლების მიცემა, რომ განაგრძონ ჩვენი სხეულიდან კანის აძრობა და ამის პარალელურად დაგვცინონ. ქრისტიანობა ნიშნავს მოყვასის სიყვარულს, როგორც საკუთარი თავის! ჩემი მოყვასი ჩემი რასობრივი და სისხლით ძმაა. თუ ის მიყვარს, მაშინ უნდა მძულდეს მისი მტრებიც. მას ვინც გერმანულად ფიქრობს, უნდა სძულდეს ებრაელები. ერთი მეორეს მოითხოვს.

თავად ქრისტემაც დაინახა, რომ სიყვარული ყოველთვის არ მუშაობს. როდესაც ტაძარში მევახშეები იპოვა, მას კი არ უთქვამს: „შვილებო, გიყვარდეთ ერთმანეთი!“ მან აიღო მათრახი და განდევნა ისინი.

ვეწინააღმდეგებით ებრაელებს, რადგან ჩვენ მხარს ვუჭერთ გერმანულ ხალხს. ებრაელი ჩვენი უდიდესი უბედურებაა.

არ არის მართალი ის, რომ ებრაელებს საუზმეზე ვჭამთ.

მართალია ის, რომ ნელ-ნელა, მაგრამ უსათუოდ, ისინი იპარავენ ყველაფერს, რაც ჩვენ გაგვაჩნია.

საქმე სხვანაირად იქნებოდა, თუ ჩვენ ისევ გერმანელებით მოვიქცეოდით.

რევოლუციური მოთხოვნები

ჩვენ პარლამენტში არ შევდივართ იმისთვის, რომ საპარლამენტო მეთოდები გამოვიყენოთ. ჩვენ ვიცით, რომ ხალხთა ბედს განსაზღვრავენ პიროვნებები და არასოდეს — საპარლამენტო უმრავლესობები. საპარლამენტო დემოკრატიის არსი არის უმრავლესობა, რომელიც ანადგურებს პირად პასუხისმგებლობას და ადიდება მასებს. რამდენიმე ათეული თაღლითი და მატყუარა მართავს ყველაფერს კულისებიდან. არისტოკრატია ეფუძნება მიღწევას, ყველაზე უნარიანთა მმართველობას და ნაკლებუნარიანთა დაქვემდებარებას ლიდერების ნების ქვეშ. ნებისმიერი მმართველობის ფორმა — რამდენადაც დემოკრატიულად ან არისტოკრატიულად არ უნდა გამოიყურებოდეს გარეგნულად — ეფუძნება იძულებას. განსხვავება მხოლოდ იმაშია, ეს იძულება წყევლაა თუ კურთხევა საზოგადოებისთვის.

რასაც ჩვენ ვითხოვთ არის ახალი, გადამწყვეტი და რადიკალური, რევოლუციური - ამ სიტყვის ყველაზე ჭეშმარიტი ღრმა მნიშვნელობით. ამას არანაირი კავშირი არ აქვს არეულობასთან და ბარიკადებთან. შესაძლოა, აქა-იქ ესეც მოხდეს. მაგრამ ეს პროცესის აუცილებელი ნაწილი არ არის. რევოლუცია სულიერი აქტია. ის ჯერ ადამიანებში ჩნდება, შემდეგ — პოლიტიკაში და ეკონომიკაში. ახალი ადამიანები ქმნიან ახალ სტრუქტურებს. ტრანსფორმაცია, რომელიც ჩვენ გვინდა უპირველეს

ყოვლისა სულიერია, ეს კი აუცილებლად შეცვლის არსებულ მდგომარეობას.

ეს რევოლუციური აქტი ჩვენში უკვე იწყებს გამოჩენას. შედეგი არის ახალი ტიპის ადამიანი, რომელიც მცოდნე თვალისთვის ჩანს - ნაციონალ-სოციალისტი. თავისი სულიერი დამოკიდებულების შესაბამისად, ნაციონალ-სოციალისტი პოლიტიკაში უკომპრომისო მოთხოვნებს აყენებს. მისთვის არ არსებობს „თუ“ და „როდესაც“, არსებობს მხოლოდ

„ან“ და „ან“.

ის მოითხოვს:

გერმანული ღირსების დაბრუნებას. ღირსების გარეშე ადამიანს სიცოცხლის უფლება არ აქვს. ერმა, რომელმაც თავისი ღირსება გაყიდა, თავისი პურიც გაყიდა. ღირსება ნებისმიერი ხალხის საზოგადოების საფუძველია. ღირსების დაკარგვა არის ჩვენი თავისუფლების დაკარგვის ნამდვილი მიზეზი.

მონური კოლონიის ნაცვლად — აღდგენილი გერმანული ეროვნული სახელმწიფო. ჩვენთვის სახელმწიფო თავისთავად მიზანი არ არის, არამედ საშუალებაა. ნამდვილი მიზანი კი არის რასა, ხალხის ყველა ცოცხალი, შემოქმედებითი ძალის ჯამი. ის სტრუქტურა, რომელიც დღეს თავს გერმანულ რესპუბლიკას უწოდებს, არ არის ჩვენი რასობრივი მემკვიდრეობის შენარჩუნების გზა. ის თავისთავად მიზნად იქცა და რეალური კავშირი არ აქვს ხალხთან და მის საჭიროებებთან. ჩვენ გვინდა გავაუქმოთ მონური კოლონია და მის ნაცვლად შევქმნათ თავისუფალ ხალხთა სახელმწიფო.

ყველა შრომისუნარიანი ეროვნული და სისხლით ძმისთვის — სამუშაო და პური. ანაზღაურება უნდა იყოს მიღწევების მიხედვით. ეს ნიშნავს უფრო მეტ ანაზღაურებას გერმანელი მუშებისთვის! ეს შეაჩერებს იმ უსარგებლო ბრძოლას, რომელშიც დღეს ვართ ჩართულნი.

ჯერ — სახლი და საჭმელი ხალხისთვის, შემდეგ — რეპარაციები! არც ერთ დემოკრატს, არც ერთ რესპუბლიკელს არ აქვს უფლება, უჩიოდეს ამ მოთხოვნას, რადგან ეს მოთხოვნა პირველად ნოემბრის გერმანიის [ვაიმარის რესპუბლიკა, რომელიც 1918 წლის ნოემბრიდან დაიწყო] დროშის მატარებელმა წამოაყენა. ჩვენ მხოლოდ გვინდა, რომ ეს ლოზუნგი რეალობად გადავაქციოთ.

ჯერ — აუცილებელი! ჯერ უნდა დავაკმაყოფილოთ ხალხის კრიტიკული საჭიროებები, შემდეგ კი შეგვიძლია ვაწარმოოთ ფუფუნების საქონელი. სამუშაო — მათთვის, ვისაც სურს მუშაობა! მიწა — გლეხებისთვის! დღევანდელი გერმანული საგარეო პოლიტიკა, რომელიც ჩვენს ქონებას ბაზარზე დაბალ ფასებში ყიდის, სრულიად უნდა შეიცვალოს და რადიკალურად უნდა იყოს ორიენტირებული გერმანიის სივრცის საჭიროებაზე, შესაბამისი ძალაუფლებრივ-პოლიტიკური დასკვნების გამოტანით.

მშვიდობა პროდუქტიულ მუშებს შორის! თითოეულმა უნდა შეასრულოს თავისი მოვალეობა მთელი საზოგადოების სიკეთისთვის. სწორედ მაშინ სახელმწიფოს აქვს პასუხისმგებლობა, დაიცვას ინდივიდი და უზრუნველყოს მისი შრომის ნაყოფი. ხალხთა საზოგადოება არ უნდა იყოს უბრალო ფრაზა, არამედ რევოლუციური მიღწევა, რომელიც მოჰყვება მუშათა კლასის ძირითადი საციცოცხლო საჭიროებების რადიკალურ განხორციელებას.

უკომპრომისო ბრძოლა კორუფციის წინააღმდეგ! ომი ექსპლუატაციის წინააღმდეგ, თავისუფლება მუშებისთვის! ყველა ეკონომიკურკაპიტალისტური გავლენის აღმოფხვრა ეროვნულ პოლიტიკაზე.

ებრაული საკითხის გადაჭრა! ჩვენ მოვითხოვთ უცხო რასობრივი ელემენტების სისტემატიურ გამორიცხვას საზოგადოებრივი ცხოვრებიდან ყველა სფეროში. უნდა იყოს სანიტარული გამიჯვნა

გერმანელებსა და არაგერმანელებს შორის — ექსკლუზიურად რასობრივ საფუძველზე და არა ეროვნებაზე ან რელიგიურ რწმენაზე.

ძირს დემოკრატიული პარლამენტარიზმი! შეიქმნას პარლამენტი, რომელიც დაფუძნებული იქნება პროფესიებზე და განსაზღვრავს წარმოებას. პოლიტიკას განსაზღვრავს პოლიტიკური ორგანო, რომელიც თავის ადგილს დაიმსახურებს ძალისა და შერჩევის კანონებით. ერთგულებისა და რწმენის დაბრუნება ეკონომიკურ ცხოვრებაში. იმ უსამართლობის სრული შეცვლა, რომელმაც მილიონობით გერმანელს წაართვა მათი ქონება.

პიროვნების უფლება ბრბოს უფლებაზე მაღლა. გერმანელებს ყოველთვის ექნებათ უპირატესობა უცხოელებთან და ებრაელებთან შედარებით.

ბრძოლა საერთაშორისო ებრაული კულტურის დამანგრეველი შხამის წინააღმდეგ! გერმანული ძალებისა და გერმანული ჩვეულებების გაძლიერება. კორუმპირებული სემიტური პრინციპებისა და რასობრივი გახრწნის აღმოფხვრა.

სიკვდილით დასჯა ხალხის წინააღმდეგ ჩადენილი დანაშაულებისთვის! ხალხის მტაცებლებისა და მევახშეებისთვის — თოკი და ხე! უკომპრომისო პროგრამა, რომელსაც განახორციელებენ ის კაცები, რომლებიც მას დაუზოგავად მიუდგებიან. არა მხოლოდ ლოზუნგები, არამედ ცოცხალი ენერგია.

ეს არის ის, რასაც ჩვენ მოვითხოვთ!

•Terror-88 Library•
Batumi 2026